

Tony

Paměť

(Vzpomínky na tvůj život před tím, než jsi se ocitnul tady. Nevybavuješ si nic navíc, ale víš určitě, že tohle není všechno.)

Narodil ses v roce 1970 v malém městě. Už si však nevzpomínáš, jak se jmenovalo. Tvůj otec byl státní úředník, trávil většinu času v zaměstnání a domů moc nechodil. Matka byla lékařka. Sourozence jsi neměl žádné, a tak protože jsi od dětství byl velmi společenský a nerad jsi byl sám, trávil jsi většinu času mimo domov ve společnosti ostatních dětí. Ze začátku jsi byl mezi ostatními populární, ale časem se to trochu změnilo. Už jako dítě jsi měl silně vyvinutý smysl pro morálku a odmítal ses účastnit jakýchkoli lumpáren. To ti samozřejmě vyneslo pověst zbabělce, který se všeho bojí. Ty ses ve skutečnosti nebál, tys prostě jen nechtěl dělat něco, co jsi považoval za špatné. Na druhou stranu jsi však neváhal ostatním obětavě pomoci.

Když jsi nastoupil do školy, tak se toto dvojí postavení v kolektivu ještě prohloubilo. Byl jsi snaživý, jeden z nejchytřejších ze třídy a nedělal jsi žádné problémy. To ti vyneslo přízeň učitelek, ale zároveň trochu posměch od zbytku třídy, že jsi šprt (kterým jsi ovšem byl). Ještě horší to bylo, když ostatní zjistili, že jim jako chytrý žák nedáš opsat tvé úkoly a neporadíš při písémkách. Opět to nebylo z tvé sobeckosti, neboť jsi věděl, že svým spolužákům nejlépe pomůžeš tím, že je nenecháš opisovat, aby se tak něco naučili. Skutečnost, že je k tomu stejně nedonutíš, protože to opíšou od někoho jiného, ti nedocházela. Ovšem neměl jsi problém svým spolužákům s něčím pomoci jen tak. Dokonce jsi to dělal rád. Často jsi toho trochu zneužíval, když ses s tím pokoušel dělat dojem na svoje spolužačky. Ty však v té době měly naprosto jiné ideály a ty jsi u holek příliš úspěchů neměl. Nechápal jsi to, ale prostě jsi v té době platil mezi ostatními za suchara.

Postupně jsi dostudoval i střední školu. Zvažoval jsi otázku, zda se přihlásit na univerzitu, ale nakonec jsi neviděl důvod, proč to dělat. Chtěl ses konečně osamostatnit a začít žít. Odstěhoval ses od rodičů a začal pracovat. Šlo to těžko, musel ses přestěhovat za práci do velkého města, ale nakonec sis práci našel. Chvilí jsi pracoval jako řidič u dopravní firmy, ale u té jsi za chvíli skončil, protože jsi odmítal porušovat rychlostní limity kvůli dopravním termínům, což bylo pro šéfa neúnosné. I tak sis za naspořené peníze mohl koupit vlastní auto a začal jsi pracovat jako taxikář. Zakládal sis na své poctivosti a vlídnosti k zákazníkům a nikdy jsi nikoho neošidil ani o cent. Možná právě proto jsi měl spoustu pravidelných zákazníků, mezi než patřila i tvoje budoucí žena Jessica. Jezdila s tebou pravidelně a za nějaký čas jste si začali tykat. Časem jsi sebral odvalu a pozval ji na večeři. Nějakou dobu jste spolu chodili a nedlouho poté spolu začali žít. Přišly i nějaké děti, ale detaily této části života se ti utápějí v mlze zapomnění a nejsi schopen si je vybavit.

Jasně si ovšem pamatuješ, když začalo tažení v Iráku. Při pohledu na televizní obrazovku, kde běžely zprávy o Saddámových zbraních hromadného ničení, v tobě vzkypěla krev a rychle ses rozhodl, že přispěješ k odstranění tohoto diktátora vlastníma rukama. Hned další den jsi mířil na náborové centrum. Prošel jsi výcvikem a jako dobrovolník jsi byl převelen přímo do mise. Byl jsi v Iráku pomáhat demokracii a svobodě dlouhou dobu. V jedné misi jsi byl zraněn. Po zotavení jsi obdržel vyznamenání a jako hrdina ses vrátil do vlasti k rodině.

Doma ale už nic nebylo tak jako dříve. Jako by se něco samo od sebe pokazilo. Nic se ti

nedařilo a nevycházel jsi s lidmi. K vyvrcholení došlo, když jsi jednou kráčet okolo nějakého klubu, ze kterého se ozýval hluk a zoufalé výkřiky. Poslední, co si vybavuješ je, že vbíháš dovnitř, abys případně pomohl.

Chování

(Základní koncepty hraní tvé postavy. Snaž se tohoto konceptu chování co nejvíce držet, ačkoliv věříme, že vdechneš postavě část tvého osobitého já.)

Už od útlého mládí jsi měl velký smysl pro to, co je správné a co ne a zároveň nutkání pomáhat tomu správnému. Vidíš svět značně černobíle – rozlišuješ jen správné a špatné a nejsi schopen nic zařadit někam mezi. Správné budeš ze všech sil a velice aktivně podporovat, zatímco to, co považuješ za špatné, budeš stejně aktivně potírat. Svě přesvědčení si nenecháš vymluvit a budeš věřit svému instinktu.

Nejsi hloupý, jsi idealista. Nedáš někomu na ulici celou svoji výplatu, ale budeš se snažit mu pomoci, jak jen zvládneš.

Rád vyhledáváš společnost lidí a snažíš se aktivně přispět k harmonii v kolektivu – budeš vždy ten, kdo navrhuje rozumný kompromis, tlumí vášně a zabraňuje hádkám. Snažíš se o to až tak moc, že můžeš ostatním připadat otravný.

Touhy

(Základní kameny, které definují smýšlení tvé postavy.)

Dělat dobré činy a nezištně ostatním pomáhat.

Snažit se s každým dobře vyjít, být s každým kamarád.

Vzpomínky

(Konkrétní vzpomínky, které vidíš tak čistě, jako by se odehrávaly právě nyní.)

...jsi ve škole, krátce poté, co jsi na střední školu nastoupil. Sedíš v prázdné třídě po vyučování společně s Lucy a vysvětluješ jí obtížný matematický úkol. Když skončíte, ona poděkuje a mile se usměje. Sebereš odvalu, a zveš ji do kina... Ona ale váhavě odmítne, rozloučí se a odchází, zatímco ty ve třídě zůstáváš sám.

... stojíš před svým zbrusu novým autem, nastupuješ do něj a jedeš za Francusem, abys konečně podal výpověď. Těšíš se na to, až se postavíš na vlastní nohy, budeš svým vlastním pánem. Konečně budou pryč ty neustálé výčitky kvůli nedodržení termínů...

Lidé

(Osoby, které ti v mlze vzpomínek nejvíce vytanuli na mysli.)

Jessica – Tvoje manželka. Jste spolu už dlouhou dobu a manželství vám výtečně klapalo. Poznali jste se díky tvému zaměstnání, byla tvojí pravidelnou zákaznicí.

Jerry Molewski - impulsivní seržant původem z Texasu, kterého jsi potkal v Iráku. Patřil do tvé čety a hned jste si padli do oka stejným způsobem humoru a podobnou povahou. Stali se z vás skvělí přátelé a ještě teď, když jste se už z Iráku oba vrátili, spolu občas chodíte na několik piv a hrdinských historek z Iráckého konfliktu.

Anthony

Paměť

(Vzpomínky na tvůj život před tím, než jsi se ocitnul tady. Nevybavuješ si nic navíc, ale víš určitě, že tohle není všechno.)

Narodil ses v roce 1970 na severu USA. Vyrůstal jsi v malém městě, ale je to už tak dávno. Detaily si vybavuješ jen stěží. Pamatuješ si na svého otce. Neměl tě moc rád a tak trávil většinu času mimo domov, vymlouvaje se na zaměstnání. Jsi si však jistý, že to bylo tím, že nechtěl trávit čas s rodinou. Zato tvoje matka se ti věnovala až moc. Téměř jsi nemohl udělat krok, aniž bys ji měl někde za zády. Není tedy divu, že jsi doma moc času trávit nechtěl. Sotva se ti podařilo zmizet matce z očí, vypadl jsi ven a s ostatními kluky prováděl na ulici lumpárny. Neměl jsi problém něco spáchat, ale později tě sžíraly výčitky svědomí, a to i když jsi vlastně nic neprovedl, jen přihlížel. Občas ses dokonce sám od sebe přiznal, svedl na sebe všechnu vinu a až následný trest tě výčitek svědomí zbavil. Pochopitelně jsi s tímto přístupem byl mezi ostatními docela populární. I velcí grázlové si časem zvykli, že když tě do něčeho zatáhnou, tak se tím prakticky zbaví zodpovědnosti a naučili se toho využívat.

To tě poznamenalo ve škole – platil jsi za známé číslo a za každým přestupkem okamžitě všichni hledali viníka v tobě. A většinou i našli. Tvoje výčitky, které jsi měl i za ostatní, udělaly své, ty jsi neodporoval a nechal ses potrestat. Tou dobou už sis uvědomoval, že to, co se děje okolo tebe není správné, a že ti ostatní jen ubližují. Nedokázal sis však pomoci, ačkoliv jsi díky tomu lidi kolem sebe neměl rád.

Poznamenalo to tvoje studium. Učitelky tě měly za sígra, zasedly si na tebe a tobě se proto ve škole nikdy nedařilo. Ty ses samozřejmě snažil jak jsi mohl, ale nepomohlo ti to. Hledal jsi zastání proti nespravedlivému hodnocení u rodičů, ale matku tvoje studium vůbec nezajímalo, a otec ti prostě nepomohl. Musel jsi to utrpení snášet sám. Snažil ses tedy ještě víc, a tak se ti podařilo jen vlastní snahou navzdory okolnostem vystudovat dokonce i střední školu. Svě pověsti ses tou dobou už zbavil. Povzbuzen úspěchem ses přihlásil na univerzitu. Snažil ses, a byl jsi dobrý, ale přesto jsi se znelíbil několika vlivným profesorům a musel jsi odejít. Byla to pro tebe docela rána, když jsi se musel vydat do nepřátelského světa a začít se žít sám.

Odstěhoval ses pryč, do velkého města, a začal sis hledat práci. Dlouho jsi nemohl nic sehnat, přestože jsi opravdu pracovat chtěl. Až za dlouhou dobu jsi našel mizernou práci řidiče nákladního auta. Plat jsi měl malý a tak sis hledal lepší práci. Začal sis vydělávat jako taxikář, což už neslo více. Sice práce stála za nic, nebavila tě, lidé byli protivní, občas ti někdo nezapltil. Ale nějak jsi žít musel.

V té době ses oženil. Uhnala tě jedna tvoje pravidelná zákaznice a ty ses nechal oblouznit. Až dlouho po svatbě jsi zjistil, jaká je tvoje žena megera. Ale to už jste měli první dítě a druhé bylo na cestě, takže ses snažil její výpady přetrpět, aby rodina vydržela. Věřil jsi, že tvá rodina byla pro tebe vším.

Pozdější doba je ve tvých vzpomínkách rozmazaná a mlhavá. Dlouho jsi cestoval a byl jsi daleko od domova, pomáhat lidem. Nebo naopak lidem ubližovat? Nějak to splývá. Ale určitě se ti tam něco stalo, vážně jsi onemocněl a pak ses musel vrátit domů. Neustále tě pronásledovaly výčitky svědomí, ale proč?

Poslední vzpomínka je překvapivě jasná. Stál jsi v temné místnosti a všude okolo křičeli lidé strachy. Zmateně ses koukal na svoji ruku, která křečovitě svírala těžkou kovovou tyč potřísněnou od krve. Krev byla také všude okolo na stěnách. Proběhlo ti hlavou: „Pane Bože, co jsem to provedl? “. A pak ses rozhodl – za tohle zasloužíš trest. Těžká kovová tyč dopadla na tvoji hlavu. Pak znovu.

Chování

(Základní koncepty hraní tvé postavy. Snaž se tohoto konceptu chování co nejvíce držet, ačkoliv věříme, že vdechneš postavě část svého osobitého já.)

Jsi zakřiknutý introvert. Vnímáš špatnost celého světa, která jakoby se spikla proti tobě a rozhodla se ti znepříjemnit život, jak to jen jde. A ty se snažíš svět před touto špatností bránit, i za cenu vlastního utrpení. Na lidech vidíš vždy jen to negativní působení na tebe – máš pocit, jako by ti každý schválně ubližoval, nebo se na to aspoň chystal. Jsi tedy paranoidní a nedůvěřivý – za vším hledáš naschvál nebo léčku. Zároveň se budeš vždy aktivně snažit chránit před léčkami a špatností i ty lidi ve svém okolí, které náhodou shledáš čistými a dobrými.

Sám od sebe určitě nijak zvlášť komunikaci s ostatními nebudeš vyhledávat, ale nebudeš se jí ani bránit. Ovšem před neznámými lidmi se budeš chovat velice obezřetně. Ostatně bez toho, aniž bys s nimi promluvil by jsi nemohl zjistit, kdo je dobrý a kdo zlý.

Velmi silně věříš v Boha. Nikoliv přesně dle učení nějaké konkrétní církve, ale silou své duše. Pojetím je to nejbližší k tradičním katolíkům. Jakýkoliv projev ateizmu, popřípadě porušení některého božího zákona ve tvém okolí se rozhodneš potlačit nebo mu nejlépe předem zabránit – ať už poučením hříšníka, nebo fyzickou akcí. *(Takto to cítíš, ale přesto i si po probuzení – rozuměj dle počátečních informací – nejsi vůbec jist, že by jsi kdy měl někdy něco s Bohem společného nebo v něj předtím věřil).*

Touhy

(Základní kameny, které definují smýšlení tvé postavy.)

Snažit se odčinit každé zlo a nespravedlnost ve tvém okolí, i když jsi ji nezavinil ty. Snažit se přesvědčit ostatní o správnosti víry v to, že svět je pouze dobrý nebo zlý.

Vzpomínky

(Konkrétní vzpomínky, které vidíš tak čistě, jako by se odehrávaly právě nyní.)

...slunce pálí a ty odcházíš od pravidelné zpovědi. Krátká rozmluva s kaplanem ti odlehčila, a ty máš zase chvíli pocit, že tu děláš správnou věc. Ostatní už na tebe pokřikují, aby ses k nim připojil na jídlo, ale ty si potřebuješ trochu srovnat myšlenky...

...sedíš ve škole, třída je prázdná, až na tebe a na Lucy. Nabízíš jí, že jí pomůžeš s matematikou, když teď právě napsala špatně písemku. Pohrdavě se na tebe podívá, odmítne a rychle ze třídy zmizí, aby s tebou nemusela ztrácet čas...

Lidé

(Osoby, které ti v mlze vzpomínek nejvíce vytanuli na mysli.)

Madelyn – Tvoje matka, která se o tebe v dětství převážně starala. Byla to lékařka, ordinaci měla doma a tak na tebe neustále dávala pozor. Až příliš pečlivě, na tvůj vkus.

Jane - Tvoje roztomilá dcera. Je to krásná a hodná holčička, tvůj nejdražší poklad na světě. Nebo jsi snad měl více dětí? Na Jane si pamatuješ úplně jasně.

Máma

Paměť

(Vzpomínky na tvůj život před tím, než jsi se ocitnul tady. Nevybavuješ si nic navíc, ale víš určitě, že tohle není všechno.)

Narodila ses v malém městečku na severu USA v klidné a spořádané rodině lékařky a státního úředníka. Dětství jsi prožila v idylické rodině. Byla jsi jediná dcera, takže ti matka věnovala zvláštní péči, zatímco tvůj otec vydělával na rodinu. Vždycky jsi mámu obdivovala. Bylo úžasné, jak všechno zvládala s úsměvem a klidem, všechny problémy byla schopná řešit s chladnou hlavou, a když něco řekla, tak ji všichni poslouchali. Byla to ta nejlepší máma na světě, která pekla ten nejlepší jablečný koláč, jaký vůbec mohl být.

Na svoje léta studia si moc nevzpomínáš, už je to příliš dlouho. Rozhodně jsi nebyla enormně nadaná studentka. Střední školu jsi dokončila jen s největším úsilím, a i když ses poté dostala i na univerzitu, dlouho jsi na ní nevydržela a studium jsi ukončila. Doteď si vzpomínáš hlavně na to, že tě nejvíc mrzel pohled tvé mámy na tvoje vysvědčení. Nikdy na tebe kvůli známám nezvýšila hlas, ale moc dobře si pamatuješ tu hlubokou vrásku na čele, která se jí vždy udělala, když ji něco trápilo.

Z rodného městečka ses poté odstěhovala a začala jsi pracovat a vydělávat. Byla jsi poměrně spokojená. Měla jsi dobrou práci, ale pořád jsi cítila, že ti v životě něco chybí. Samozřejmě, že to byla rodina a teplo domácího bezpečí. Věděla jsi, že sama žít nedokážeš a rozhodla jsi změnit svůj život. Seznámila ses s jedním zákazníkem z práce a on tě pozval na večeři. Až tě překvapilo, že to nedalo tolik práce. Byli jste si navzájem sympatičtí, scházeli jste se dál, později jste spolu začali i žít. Ty jsi věděla, že jsi našla toho pravého, se kterým chceš strávit zbytek svého života. Bohužel on to tak zdaleka nebral. Byla jsi ve druhém měsíci, měla veliké bolesti a u záchodové mísy jsi trávila většinu dne. Ten hajzl si našel nejlepší dobu, kdy tě opustit. Přestože se zachoval jako bezpáteří parchant, rozhodla jsi se, že si jeho dítě necháš. Ale už jsi o něm nikdy nepřemýšlela jako o jeho dítěti, ale výhradně jako o SVÉM dítěti. Narodil se ti krásný syn, kterého jsi pojmenovala Peter a celý svůj život jsi semkla kolem tohoto růžového tvorečka s buclatými prstíky.

Muži tě přestali zajímat prakticky okamžitě po narození Petera, male přeci jen se občas někdo sympatický našel, kdo na chvilku zalepil prázdno ve tvé posteli. Z jednoho takového krátkého vztahu vznikla druhá a neméně krásná radost tvého života, holčička Jane.

Pro děti jsi dělala všechno, co bylo v tvých silách. Snažila ses vyrovnat obrazu své dokonalé matky. Problémy ale přišly, když stát snížil přídavky na děti a ty jsi musela hledat lepší práci, abys své dvě děti uživila. Tehdy nabírala armáda nové síly a tak ses přihlásila na nenáročnou, ale dobře placenou pozici v teple kanceláře a ono to vyšlo. Vadilo ti, že jsi se najednou pohybovala mezi tolika muži, protože z tvých předchozích zkušeností jsi věděla, že v každém chlapovi je šovinistické hovado, které chce ženu jen ponížit a odkopnout. V armádě byla koncentrace těchto hovad hodně vysoká, ale peníze, které ti platily, to aspoň trochu vyvažovaly. Rozhodně jsi ale nebyla neoblíbenější součástí kolektivu a ani jsi o to nestála.

Problém přišel v roce 2005, kdy Amerika byla ve válce s terorismem a zrovna probíhala vleklá mise v Iráku. Na ten den, kdy jsi držela v ruce dopis z velitelství, že jsi odvelena do akce v Iráku, jsi nikdy nezapomněla. Musela jsi pryč od své rodiny, daleko od svých dvou milovaných dětí. Ale musela jsi jít. Ten čas, který jsi trávila v nepřátelské zemi, byl pro tebe utrpením. Každý večer po službě, když jsi měla chvíli klidu pro sebe, jsi vytáhla z kufru zarámované fotky Jane a Petera a těšila se, až se vrátíš zpět domů. Čas na telefonu jsi strávila nekonečné hodiny ve snaze alespoň se svými dětmi mluvit, ale nezřetelná slova tvé dcery a syna nemohla ani trochu nahradit čas, který jsi s nimi mohla trávit doma.

Ač je to absurdní, zranění, které jsi jednoho dne utrpěla, bylo pro tebe vysvobozením. Jakmile to bylo po zotavení jen trochu možné, nechala ses převelet zpět domů. Mohla ses vrátit zpět za svou rodinou a to pro tebe znamenalo nejvíc na celém světě. Ale ani v teple domova to už taková idyla

nebyla. Hlavou se ti neustále honily všechny ty hrůzy, které jsi ve válce viděla. Všechny ty osiřelé děti a vypálené vesnice.

Kamarádka ti doporučila, že musíš občas někam zajít a pobavit se, přijít na jiné myšlenky. A tak jsi jednou večer vyrazila do blízkého klubu. A to je taky poslední, co si pamatuješ...

Chování

(Základní koncepty hraní tvé postavy. Snaž se tohoto konceptu chování co nejvíce držet, ačkoliv věříme, že vdechneš postavě část tvého osobitého já.)

Jsi docela klidná a vyrovnaná žena. Tvoje rodina je celý tvůj život – udělala bys pro ni naprosto cokoliv. Zároveň také vyznáváš pozitivní rodinné hodnoty, a pohrdáš těmi, kteří je neuznávají, a navíc se k tomu klidně přiznávají. Co tě dokáže opravdu vytočit je, když někdo začne házet špínu na tvoji rodinu. Neublížila bys takovému člověku, ale rozhodně bys mu jasně vysvětlila, co si myslíš o někom, kdo si neváží základních lidských hodnot a co si asi tak myslíš o jeho výchově.

Touhy

(Základní kameny, které definují charakter tvé postavy.)

Za všech okolností a za každou cenu chránit a bránit svoji rodinu. Jane a Peter jsou pro tebe vším.

Nenávidíš muže. Trvalo to dlouho a proces k této nenávisti byl velmi bolestivý, ale už ses spálila tolikrát, že nevěříš, že by na světě žil hodný chlap.

Vzpomínky

(Konkrétní vzpomínky, které vidíš tak čistě, jako by se odehrávaly právě nyní.)

...Ležíš v nemocnici, celé tvé tělo je po porodu zesláblé a rozechvělé. Najednou se otevrou dveře a tobě položí do náruče malinký balíček, ze kterého kouká růžový obličejík. Doted' pofňukával, ale jak mile ucítil tvoji vůni a uslyšel tlukot tvého srdce, uklidnil se a poprvé vidíš jeho úsměv...

...Hajzl. Jak tohle mohl udělat. Ten parchant. Copak v sobě nemá ani kousek srdce? Nenávidím ho!!! Hlavou ti běží uragán myšlenek a v ruce držíš těhotenský test. Pozitivní...

Lidé

(Osoby, které ti v mlze vzpomínek nejvíce vytanuli na mysli.)

Peter – Tvoje starší dítě, tvůj milovaný syn. Už nějakou dobu chodí do školy a dělá ti jen radost. Věříš, že díky tvé výchově z něj vychováš poctivého muže, který bude mít respekt k ženám, ne jako ta prasata, která se převlékají za muže.

Jane – Tvoje roztomilá dcera. Je to krásná a hodná holčička, tvůj nejdražší poklad na světě. Přeješ jí mnohem lepší osud než potkal tebe. Úzkostlivě ji bráníš před celým zlým světem.

Táta

Paměť

(Vzpomínky na tvůj život před tím, než jsi se ocitnul tady. Nevybavuješ si nic navíc, ale víš určitě, že tohle není všechno.)

Narodil ses v malém městečku na severu USA do klidné a spořádané rodiny lékařky a státního úředníka. Své dětství jsi prožil v idylické rodině. Byl jsi jediný syn, takže ti matka věnovala zvláštní péči, zatímco tvůj otec vydělával na rodinu. I přes svoji náročnou práci však tvůj otec rozhodně svoji rodinu nezanedbával, spíše naopak. Už od raného věku byl otec tvým ideálem – chtěl ses mu podobat a jednou být jako on – starostlivý a vzorný otec rodiny.

Na svoje léta studia už si příliš nevzpomínáš, už je to příliš dlouho. Rozhodně jsi nebyl příliš nadaný student. Střední školu jsi dokončil jen s největším úsilím a i když ses poté dostal i na univerzitu, dlouho jsi na ní nevydržel a studium jsi ukončil.

Z rodného městečka ses poté odstěhoval a začal jsi pracovat a vydělávat. Byl jsi poměrně spokojený měl jsi dobrou práci, ale pořád jsi cítil, že ti v životě něco chybí. Rodina, natolik spořádaná a pohodová, jako byla tvoje, když jsi byl malý kluk. A časem to přišlo. Blíže ses seznámil s jednou ze svých zákaznic a pozval ji na večeři. Byli jste si navzájem sympatičtí, scházeli jste se dál, později jste spolu začali i žít. Ty jsi věděl, že jsi našel tu pravou, se kterou chceš strávit zbytek svého života. A i ona to brala stejně. Zanedlouho jste se vzali a za chvíli bylo na cestě i první dítě. Byl jsi nadšený a na otcovství ses velice těšil. Narodil se vám kluk, dali jste mu jméno Peter. V tu chvíli jsi byl nejšťastnější muž na světě.

Na těch několik let vzpomínáš nejraději. Byl jsi čerstvým otcem a poznal jsi, že právě rodina je to, co tvému životu dává smysl. Samozřejmě, že občas něco v manželství zaskřípalo, ale všeobecně se váš vztah dal prohlásit za dokonalý. Každý den jsi spěchal domů ze zaměstnání, abys mohl být s Peterem co nejdéle. Být u toho, když se snažil o první slůvka a o první kroky. Často jsi si s ním hrál a viděl jsi v něm sebe. Když se vám narodilo druhé dítě, dcera Jane, přestal vám tvůj příjem stačit na slušný život a ty ses rozhodl najít lepší práci. Vstoupil jsi do armády. Nechtěl jsi k bojovým složkám, takže jsi pracoval u vozidel a jediný rozdíl proti minulé práci byl v uniformě. Vydělával jsi víc peněz a svoji milovanou rodinu jsi tak bez problému uživil. Šťastné období se opakovalo i s dcerou. Opět jsi s láskou pozoroval a byl hrdý na každý pokrok, který obě tvé děti udělaly.

Problém přišel v roce 2005, kdy Amerika byla ve válce s terorismem a zrovna probíhala vleklá mise v Iráku. Na ten den, kdy jsi držel v ruce dopis z velitelství, že jsi odvelen do akce v Iráku, jsi nikdy nezapomněl. Musel jsi pryč od své rodiny, daleko od svých dvou milovaných dětí. Ale musel jsi jít. Ten čas, který jsi trávil v nepřátelské zemi, byl pro tebe utrpením. Každý večer po službě, když jsi měl chvíli klidu pro sebe, jsi vytáhl z kufru zarámované fotky svých dvou dětí a těšil se, až se vrátíš zpět domů. Často jsi domů i napsal e-mail nebo zatelefonoval, ale nezřetelná slova tvé dcery a syna v telefonu nemohly ani trochu nahradit čas, který s nimi mohl trávit doma.

Ač je to absurdní, zranění, které jsi jednoho dne utrpěl, bylo pro tebe vysvobozením. Jakmile to bylo po zotavení jen trochu možné, byl jsi převelen zpět domů. Mohl ses vrátit zpět za svou rodinou, což pro tebe znamenalo víc, než Purpurové srdce, kterým jsi byl za své zranění vyznamenán. Ale ani v teple domova to už taková idyla nebyla. Nemohl ses zbavit traumatu z toho, co jsi ve válce všechno viděl.

Poslední, na co si vzpomínáš, je, že ses šel za svou ženou do vinárny, kde měla sraz s kamarádkou, abys ji odvezl domů.

Chování

(Základní koncepty hrani tvé postavy. Snaž se tohoto konceptu chování co nejvíce držet, ačkoliv věříme, že vdechneš postavě část svého osobitého já.)

Jsi docela klidný a vyrovnaný muž. Tvoje rodina je celý tvůj život – udělal bys pro ni naprosto cokoli. Zároveň také vyznáváš pozitivní rodinné hodnoty, a poměrně hodně pohrdáš těmi, kteří je neuznávají a navíc se k tomu klidně přiznávají. Nikdy jsi neměl potíže s morálkou. Stojíš si pevně za obhajobou své rodiny a jen těžko by jsi připustil cokoli, co by jí mohlo ublížit.

Touhy

(Základní kameny, které definují smýšlení tvé postavy.)

Za všech okolností a za každou cenu chránit a bránit svoji rodinu.
Snažit se najít řešení díky moudrosti, rozvaze a přirozené autoritě.

Vzpomínky

(Konkrétní vzpomínky, které vidíš tak čistě, jako by se odehrávaly právě nyní.)

...čteš dopis, který přišel dnes ráno. Je z univerzity a píše se v něm o ukončení studia z důvodu nesplnění studijních povinností. Jsi s tím vlastně už smířený a tohle jen definitivní tečka. Ale co, život jde dál a tímhle skončila jen jedna malá část. Muchláš dopis do kuličky a přes celou místnost hodíš do koše. Trefa...

...jsi doma, před chvílí jsi se vrátil z práce. Jane křičí, už jí rostou první zoubky. Voláš na manželku, aby ji šla uklidnit. Odpovídá, že zrovna teď nemůže. Hm, asi telefonuje nebo tak něco. Tak se zvedáš od stolu jdeš Jane uklidnit sám..

Lidé

(Osoby, které ti v mlze vzpomínek nejvíce vytanuli na mysli.)

Peter – Tvoje starší dítě, tvůj milovaný syn. Celý tatínek, vidíš v něm svoji tvář, svého dědice. Už nějakou dobu chodí do školy a dělá ti jen radost.

Jane – Tvoje roztomilá dcera. Je to krásná a hodná holčička, tvůj nejdražší poklad na světě.

Tonička

Paměť

(Vzpomínky na tvůj život před tím, než jsi se ocitla tady. Nevybavuješ si nic navíc, ale víš určitě, že tohle není všechno.)

Tvoje rodné město je Westford ve státě Massachussets, pár mil severozápadně od Bostonu. Vzpomínáš na své dětství velice ráda. Jako jediná dcera svých rodičů jsi měla veškerou jejich péči a pozornost. Tvoje matka Madelyn byla lékařka, ale ordinaci měla u vás doma a tak se ti mohla neustále věnovat. Skoro jsi ani nechodila z domu, máma ti zařídila vše, co jsi potřeboval a ty jsi tak ani necítila potřebu z domova odcházet. Nikdy jsi netoužila po cizím kolektivu a doma ti bylo nejlépe.

Když jsi nastoupila do školy, musela sis nějakou dobu zvykat, že nemáš matku někde poblíž, kdybys něco potřebovala. Ostatní děti se ti často posmívaly a stala jsi se terčem nejen posměchu. Jakmile ostatní zjistili, že jsi nesmělá a neumíš se bránit, začali na tebe svádět svoje vlastní prohřešky, které jsi ovšem neprovedla. Z nějakého důvodu však ve škole uvěřili vždy všem spolužákům a ne tobě, takže ti několikrát hrozil vážný trest. Tu za falešné omluvenky, tu za krádež, tu za nadávky spolužákům. Vždy se tě musela zastat matka a vysekat tě z toho. Vždycky se na tebe zlobila, jako bys to doopravdy udělala a tobě to bylo líto, protože ti máma nevěřila. Časté matčiny intervence samozřejmě neunikly ani tvým spolužákům, a tak jsi byla terčem ještě většího posměchu. Často ti říkali "mámina holčička" nebo "mazánek", kterým jsi ale doopravdy byla. Vždy, když ti křivdili nebo ubližovali, ses běžela vybrečet k mámě.

Celé studium sis moc přátel neudělala, byla jsi vždy spíše mimo kolektiv a ihned, jak to bylo možné jsi unikala zpět domů. Vystudovala jsi s problémy i střední školu. Vystudovala jsi s problémy i střední školu a pak ses přihlásila na univerzitu, protože to matka chtěla. I když jsi jí opravdu chtěla udělat radost a dostudovat, na školu jsi evidentně nestačila a musela jsi skončit. Poté pro tebe přišla rána - otec, který vyznával tradiční hodnoty, chtěl aby ses odstěhovala, když už nestuduješ. Nechápal jsi to a brala to, jako by tě vyháněl. Ale nešlo to jinak. Musela ses od matky odstěhovat.

Jakmile ses odstěhovala, našla sis práci. Neměla ses vůbec špatně, to ne. Ale stýskalo se ti po matce. Každý druhý den jsi telefonovala domů a dlouho s matkou mluvila. Život tak nějak šel dál a ty jsi konečně už chtěla jednou vyhovět své matce a na její otázku, zda sis konečně našla nějakého chlapce, odpovédět 'ano'. Takže ses nechala od jednoho svého zákazníka pozvat na večeři. Vyšlo to a nějakou dobu jste byli spolu. Představila jsi ho mamince, té se líbil a tak vám už nic nestálo v cestě. Začali jste spolu žít, za nějakou dobu jste se vzali a ještě později přišlo i první dítě. Někakou dobu vše klapalo dobře, ale později přišly menší problémy. Často jsi srovnávala svého muže se svojí rodinou, ale v tom srovnání nemohl obstát. Očekávala jsi péči, jakou ti dávala tvoje matka, a takovou ti tvůj manžel nemohl poskytnout. S manželem jste se kvůli tomu několikrát pohádali, ale manželství to přežilo. Časem dokonce přišlo druhé dítě, dcera. A tak jsi dál žila poměrně spokojený život. Jen jsi

musela změnit zaměstnání, aby jste rodinu vůbec uživili.

Na to, jak probíhal tvůj další život, si už docela nevzpomínáš. Na co si ale pamatuješ poměrně jasně, jsou poslední okamžiky tvého života. Byla jsi v nějakém baru... Asi ses dobře bavila, proč bys tam jinak byla. A někdo tam začal blbnout, mlátit někoho jiného. Tvoje poslední vzpomínka je myšlenka, že by ses měla co nejrychleji jít schovat pod schody.

Chování

(Základní koncepty hraní tvé postavy. Snaž se tohoto konceptu chování co nejvíce držet, ačkoliv věříme, že vdechneš postavě část svého osobitého já.)

Jako dítě jsi byla hodně fixovaná na matku. Učiněná maminka rozmazlená holčička. A ani později se to moc nezměnilo. Až příliš pečlivá výchova tvé matky zapříčinila, že na ni budeš fixovaná nejspíše po zbytek života. Z těchto důvodů jsi značně submisivní vůči ženám, protože jsi byla vychována, že matka má vždy pravdu a co řekne, tak platí. Snažíš se v každé ženě podvědomě hledat především tvou matku. Máš sklony k agresivnímu feminismu.

Celkově jsi spíše ušlápnutý introvert, dá se říci až zbabělá. Většinou lidem ustupuješ, nemáš sílu se přít, bojíš se stát za svým názorem. Jedinou výjimkou je, pokud někdo kritizuje názory, které jsi přijal za takové, že by s nimi souhlasila tvoje matka. Ty budeš hájit poměrně intenzivně, ale ne agresivně.

Touhy

(Základní kameny, které definují smýšlení tvé postavy)

Najít si vždy někoho, kdo za tebou bude stát a chránit tě, nejlépe ženu.

Vyhnout se co nejvíc zodpovědnosti za svoje činy

Vzpomínky

...je ti osm let, a právě prožíváš peklo. Je přestávka, učitel není v dohledu a Tommy ti zase ukradl svačinu. Brečíš a ostatní děti se mohou potřhat smíchy. Jediné, na co se zmůžeš mezi vzlyky, je kňučení "To se řekne!"...

...sedíš doma u stolu, maminka servíruje snídani. Po snídani tě oblékne a vyrážíte spolu na nákup. Tebe to baví a když po nákupu dostaneš bonbóny, jsi nejšťastnější dívka na světě. Ještě že máš tak hodnou maminku...

Lidé

Madelyn - Tvoje matka, pro tebe ideál člověka na Zemi. Na světě není člověk, který by pro tebe znamenal tolik co ona. Její slovo je vždy nejsilnější argument a máš sklony s ní porovnávat všechny ostatní lidi.

Toník

Paměť

(Vzpomínky na tvůj život před tím, než jsi se ocitnul tady. Nevybavuješ si nic navíc, ale víš určitě, že tohle není všechno.)

Tvoje rodné město je Westford ve státě Massachusetts, pár mil severozápadně od Bostonu. Vzpomínáš na své dětství velice rád. Jako jediný syn svých rodičů jsi měl veškerou jejich péči a pozornost. Tvoje matka Madelyn byla lékařka, ale ordinaci měla u vás doma a tak se ti mohla neustále věnovat. Skoro jsi ani nechodil z domu, matka ti zařídila vše, co jsi potřeboval a ty jsi ani necítil potřebu z domova odcházet. Nikdy jsi netoužil po cizím kolektivu a doma ti bylo nejlépe.

Když jsi nastoupil do školy, musel jsi si nějakou dobu zvykat, že nemáš matku stále někde poblíž, kdybys něco potřeboval. Ostatní děti se ti často posmívaly a stal si se terčem nejen posměchu. Jakmile ostatní zjistili, že jsi nesmělý a neumíš se bránit, začali na tebe svádět jejich vlastní prohřešky, které jsi ovšem neprovedl. Z nějakého důvodu však vždy ve škole uvěřili tvým spolužákům a ne tobě, takže ti několikrát hrozil vážný trest. Tu za napadení spolužáka, tu za krádež, tu za obtěžování spolužaček. Vždy se tě musela tvoje matka zastat a vysekat tě z toho. Vždycky se na tebe zlobila, jako bys to doopravdy udělal a tobě to bylo líto, protože ti máma nevěřila. Časté matčiny intervence samozřejmě neunikly ani tvým spolužákům a tak jsi byl terčem ještě většího posměchu. Často ti říkali „maminčin mazánek“, kterým jsi ale doopravdy byl. Vždy, když ti křivdili nebo ubližovali, ses běžel vybrečet k mámě.

Celé studium sis moc přátel neudělal, byl jsi vždy spíše mimo kolektiv a ihned, jak to bylo možné jsi unikal zpět domů. Vystudoval jsi s problémy i střední školu a pak ses přihlásil na univerzitu, protože to matka chtěla. I když jsi jí chtěl udělat radost a dostudovat, na školu jsi evidentně nestačil a musel jsi skončit. Poté pro tebe přišla rána – otec, který vyznával tradiční hodnoty, chtěl, aby ses odstěhoval, když už nestuduješ. Nechápal jsi to a bral to, jakoby tě vyháněl. Ale nešlo to jinak. Musel ses odstěhovat od matky.

Jakmile ses odstěhoval, našel sis práci. Neměl ses špatně, to ne. Ale stýskalo se ti po matce. Každý druhý den jsi telefonoval domů a dlouho s matkou mluvil. Život tak nějak šel dál a ty jsi už konečně chtěl jednou vyhovět své matce a na její otázku, zda sis už našel nějaké děvče, odpovědět 'ano'. Takže jsi pozval svoji zákaznici na večeři. Vyšlo to a nějakou dobu jste byli spolu. Představil jsi ji mamince, té se líbila a tak vám už nestálo nic v cestě. Začali jste spolu žít, za nějakou dobu jste se vzali a ještě později přišlo i první dítě. Někakou dobu to klapalo dobře, ale později přišly menší problémy. Často jsi srovnával svoji ženu se svou matkou, ale v tom srovnání nemohla obstát. Matka třeba uměla lépe vařit a mnohem více se věnovala domácnosti. Se ženou jste se kvůli tomu několikrát hodně pohádali, ale manželství to přežilo. Časem dokonce přišlo druhé dítě, dcera. A tak jsi dál žil poměrně spokojený život. Jen jsi musel změnit zaměstnání, abys celou rodinu uživil.

Na to, jak probíhal tvůj další život si tak docela už nevzpomínáš. Na co si ale pamatuješ poměrně jasně, jsou poslední okamžiky tvého života. Byl jsi v nějakém klubu... Asi ses dobře bavil, proč bys tam jinak byl. A někdo tam začal blbnout, mlátit někoho dalšího. Poslední tvoje vzpomínka je, že by ses měl jít co nejrychleji schovat pod schody.

Chování

(Základní koncepty hraní tvé postavy. Snaž se tohoto konceptu chování co nejvíce držet, ačkoliv věříme, že vdechneš postavě část svého osobitého já.)

Jako dítě jsi býval hodně fixovaný na matku, učiněný maminčin mazánek. A ani později se to příliš nezměnilo. Až příliš pečlivá výchova tvojí matky zapříčinila, že na ni budeš fixovaný nejspíše po zbytek života. Z těchto důvodů jsi také značně submisivní vůči ženám, protože byl jsi vychovaný, že matka má vždy pravdu a co řekne, tak platí. A ty se podvědomě snažíš v každé ženě hledat především tvou matku.

Celkově jsi spíše ušlápnutý introvert, dá se říct až zbabělý. Většinou lidem ustupuješ, nemáš sílu se přít, bojíš se stát si za svým názorem. Jedinou výjimkou je, pokud někdo kritizuje názory, které jsi přijal za takové, že by s nimi souhlasila tvoje matka. Ty budeš hájit poměrně intenzivně, ale ne agresivně.

Touhy

(Základní kameny, které definují smýšlení tvé postavy.)

Najít si vždy někoho, kdo za tebou bude stát a chránit tě, nejlépe ženu.
Vyhnout se co nejvíc zodpovědnosti za svoje činy.

Vzpomínky

... je ti osm let, a právě si prožíváš peklo. Je přestávka, učitel není v dohledu, ty ležíš na zemi v rohu a snažíš se vykrýt ranám, kterými tě zasypává Tommy. Ostatní děti se ti smějí a ty se zmůžeš jen na kňučení „To se řekne! “...

...sedíš doma u stolu, maminka servíruje snídani. Po snídani tě oblékne a vyrážíte spolu na nákup. Tebe to baví a když po nákupu dostaneš bonbóny, jsi nejšťastnější chlapec na světě. Ještě že máš tak hodnou maminku...

Lidé

Madelyn – Tvoje matka, pro tebe ideál člověka na Zemi. Na světě není člověk, který by pro tebe znamenal tolik, co ona. Její slovo je vždycky nejvyšší argument a máš sklony s ní porovnávat všechny ostatní ženy.

Madam Gloom

Paměť

(Vzpomínky na tvůj život před tím, než jsi se ocitnul tady. Nevybavuješ si nic navíc, ale víš určitě, že tohle není všechno.)

Narodila ses před 64 lety na severu USA. Detaily dětství se ti příliš nevybavují, ale poměrně dobře si vzpomínáš na svého otce, Jamese Glooma. Je zvláštní, že si pamatuješ zrovna jeho, protože jsi vůbec neměla ráda. Neustále byl v práci a nevěnoval se rodině ani tobě, což jsi mu v pubertě hodně vyčítala. Nemohla jsi mu odpustit, že veškerou péči přenechal tvé matce. Když už náhodou někdy byl doma, obtěžoval tě svým předstíraným přehnaným zájmem a pak se divil, že se s ním nechceš bavit.

Ani školní prostředí se k tobě nechovalo nijak vstřícně a ty jsi se příliš nesnažila se s ním sžít. Zjistila jsi, že je nemáš ráda podobně jako tvého otce. Kolektivu ses stranila a případné pokusy o sprátení jsi buď ignorovala, nebo dávala najevo, že o přátelství nestojíš. Svůj volný čas jsi nejraději trávila sama, někde v klidu o samotě, kde tě nikdo neotravoval. Ani učitelé, kteří ti nepřáli a neměli tě rádi, ani spolužáci, kteří o tebe prostě nestáli. Občas byla jejich oblíbená zábava tě popichovat, což tě hnalo do ústraní ještě víc.

Takto jsi prožila celé své mládí. Nikdy sis nenašla žádné přátele a nestála jsi o ně. Svoji nevrlosti jsi dávala najevo, že tě mají nechat na pokoji a oni tak činili. Stejně tak o tebe neměli zájem ani chlapci, zkoušející první milostná dobrodružství. Byla jsi příliš nepřístupná a nepřijemná. I když to občas někdo zkusil, tak jsi s ním zametla.

Po úspěšném dokončení střední školy ses přihlásila na univerzitu. Nějakou dobu jsi studovala, ale po velkých neshodách a hádkách s otcem ses rozhodla se odstěhovat pryč od rodičů a úplně změnit svůj život. Přestala jsi studovat a začala ses živit sama. Nebylo to nic moc, ale nějak jsi přežívala. Toto období života si příliš jasně nepamatuješ. Dlouhou dobu jsi neměla štěstí na muže, žádného jsi nesnesla a všichni tě štváli. A tak jsi to postupem času přestala zkoušet. Bydlela jsi s kamarádkou Jessicou, svobodnou matkou, která už dvě děti měla. Ty jsi měla více volného času a tak ses jí o ně často doma starala. Ale pak přišla velká změna. Tady už se ti trochu rozjasňuje – určitě jsi byla dlouho zaměstnaná někde mimo domov, někde daleko, mezi samými muži. Moc příjemná práce to tedy nebyla, ale aspoň ti všichni dávali pokoj. Co to přesně bylo za zaměstnání, to nevíš. Skončila jsi tam, když se ti přihodil nějaký úraz. Nebo to bylo kvůli nemoci? Každopádně ses pak vrátila domů.

Návrat domů si pamatuješ dobře. Všichni tě neustále kvůli něčemu otravovali, hlavně kvůli předchozímu zaměstnání. Ani doma se nedalo vydržet, potřebovala jsi klid a Jessičiny děti ti ho nechtěly dopřát. Začala jsi tedy trávit co nejvíce času mimo domov, opět někde v klidu a o samotě, jako když jsi byla malá. Po jedné ostré hádce se spolubydlící (ale opravdu si nevybavíš, proč jste se pohádali) ses rozhodla jít se zašít do blízkého klubu. A toto rozhodnutí je zároveň tvá poslední vzpomínka.

Chování

(Základní koncepty hraní tvé postavy. Snaž se tohoto konceptu chování co nejvíce držet, ačkoliv věříme, že vdechneš postavě část svého osobitého já.)

Jsi nepřístupná a uzavřená do sebe. Na lidech okolo sebe vidíš nejvíce jejich špatné vlastnosti a právě proto nemáš zájem se s nimi sbližovat. Společnosti ostatních lidí se straníš a nejraději jsi sama a v klidu. Poměrně snadno se necháš rozdráždit a dáš všem okolo najevo, že ti něco vadí. A něco ti vadí docela často.

V komunikaci s ostatními lidmi jsi nepříjemná a máš sklony k zveličování špatných věcí. Neznamená to, že bys vůbec nemluvila. Spíš nemluvíš zbytečně, spíše k věci. Ráda poukazuješ na negativní aspekty tématu a potlačuješ pozitivní. Zkrátka na všem najdeš něco špatného a to dobré přehlížíš.

Touhy

(Základní kameny, které definují smýšlení tvé postavy.)

Každého shodit, ukázat jeho špatné vlastnosti a odkrýt jeho hloupost.
Hlídat si své soukromí a nedovolit jiným je odkrývat.

Vzpomínky

(Konkrétní vzpomínky, které vidíš tak čistě, jako by se odehrávaly právě nyní.)

...jedeš v autě, v taxíku. Už poněkolikáté jsi dneska minula tu hnusnou budovu MIT, už znáš nazpaměť každou římsu nad oknem. Už aby to bylo z krku. Navíc ten vzadu furt žvaní. Už by toho taky mohl nechat. Otáčíš knoflíkem hlasitosti doprava, aby mu došlo, že o ty jeho kecy nikdo nestojí...

...trháš na kousky dopis, který ti právě přišel. Studium ukončeno. No ještě aby ne, když už tam dlouho nechodíš. Potichu prokleješ svého otce, kvůli kterému jsi tenhle dopis nakonec musela dostat...

Lidé

(Osoby, které ti v mlze vzpomínek nejvíce vytanuli na mysli.)

James – tvůj otec. Už dlouho dobu s ním nemluvíš, nemáte si co říci. Nemůžeš mu odpustit, že byl neustále v zaměstnání a za celé dětství se ti téměř nevěnoval. Ač to objektivně ne vždy byla pravda, tak na něj vnitřně svaluješ vinu za vše špatné v tvém životě.

Jessica – tvoje kamarádka, se kterou obýváš jeden malý byt. Má dvě malé děti - staršího syna a mladší dceru. S Jessicou si na světě pravděpodobně rozumíš nejvíce a pokud máš na světě vůbec někoho nazvat přítelem, bude to právě ona.

Pan Gloom

Paměť

(Vzpomínky na tvůj život před tím, než jsi se ocitnul tady. Nevybavuješ si nic navíc, ale víš určitě, že tohle není všechno.)

Narodil ses před 64 lety na severu USA. Detaily dětství se ti příliš nevybavují, ale poměrně dobře si vzpomínáš na svého otce, Jamese Glooma. Je zvláštní, že si pamatuješ zrovna jeho, protože jsi vůbec neměl rád. Neustále byl v práci a nevěnoval se rodině ani tobě, což vyústilo v to, že otec byl pro tebe vlastně cizí člověk. Nikdy jsi mu neodpustil, že veškerou péči přenechal tvé matce. Když už náhodou někdy byl doma, obtěžoval tě svým předstíraným přehnaným zájmem a pak se divil, že se s ním nechceš bavit.

Ani školní prostředí se k tobě nechovalo nijak vstřícně a ty jsi se příliš nesnažil se s ním sžít. Zjistil jsi, že je nemáš rád podobně jako tvého otce. Kolektivu ses stranil a případné pokusy o spřátelení jsi buď ignoroval, nebo dával najevo, že o jejich přátelství nestojíš. Svůj volný čas jsi nejraději trávil sám, někde v klidu o samotě, kde tě nikdo neotravoval. Ani učitelé, kteří ti nepřáli a neměli tě rádi, ani spolužáci, kteří o tebe prostě nestáli. Občas byla jejich oblíbená zábava tě popichovat, což tě hnalo do ústraní ještě víc.

Takto jsi prožil celé své mládí. Nikdy sis nenašel žádné přátele a nestál jsi o ně. Svoji nevrlostí jsi dával najevo, že tě mají nechat na pokoji a oni tak činili. Stejně tak o tebe neměly zájem ani dívky, zkoušející první milostná dobrodružství. Byla jsi příliš nepřístupný a nepřijemný. A právě to všechny potenciální přítelkyně dokonale odrazovalo.

Po úspěšném dokončení střední školy ses přihlásil na univerzitu. Nějakou dobu jsi studoval, ale po velkých neshodách a hádkách s otcem ses rozhodl se odstěhovat pryč od rodičů a úplně změnit svůj život. Přestal jsi studovat a začal ses žít sám. Nebylo to nic moc, ale nějak jsi přežíval. Toto období života si příliš jasně nepamatuješ. Dlouhou dobu jsi neměl štěstí na ženy, žádnou jsi nesnesl a na všech jsi viděl příliš mnoho chyb. A tak jsi postupem času zahořkl a přestal to zkoušet. Peněz bylo málo a tak jsi bydlel společně s jednou spolupracovnicí Jessicou, svobodnou matkou dvou dětí. Jediná Jessicina přednost byla ta, že tě nechávala na pokoji. Občas jsi jí dokonce ty její dva parchanty hlídal, když tě o to požádala. Časem přišla velká změna. Tady už se ti trochu rozjasňuje – určitě jsi byl dlouho zaměstnaný někde mimo domov, někde daleko, mezi samými muži. Moc příjemná práce to tedy nebyla, ale aspoň ti všichni dávali pokoj. Co to přesně bylo za zaměstnání, to nevíš. Skončil jsi tam, když se ti přihodil nějaký úraz. Nebo to bylo kvůli nemoci? Každopádně ses pak vrátil domů.

Návrat domů si pamatuješ dobře. Všichni tě neustále kvůli něčemu otravovali, hlavně kvůli předchozímu zaměstnání. Ani doma se nedalo vydržet, potřeboval jsi klid a Jessičiny děti ti ho nechtěly dopřát. Začal jsi tedy trávit co nejvíce času mimo domov, opět někde v klidu a o samotě, jako když jsi byl malý. Po jedné ostré hádce se spolubydlíci (ale opravdu si nevybavíš, proč jste se pohádali) ses rozhodl jít se zašít do blízkého klubu. A toto rozhodnutí je zároveň tvá poslední vzpomínka.

Chování

(Základní koncepty hraní tvé postavy. Snaž se tohoto konceptu chování co nejvíce držet, ačkoliv věříme, že vdechneš postavě část svého osobitého já.)

Jsi nepřístupný a uzavřený do sebe. Na lidech okolo sebe vidíš nejvíce jejich špatné vlastnosti a právě proto nemáš zájem se s nimi sblížovat. Společnosti ostatních lidí se straníš a nejraději jsi sám a v klidu. Poměrně snadno se necháš rozdráždit a dáš všem okolo najevo, že ti něco vadí. A něco ti vadí docela často.

V komunikaci s ostatními lidmi jsi nepříjemný a máš sklony k zveličování špatných věcí. Neznamená to, že bys vůbec nemluvil. Spíš nemluvíš zbytečně, spíše k věci. Rád poukazuješ na negativní aspekty tématu a potlačuješ pozitivní. Zkrátka na všem najdeš něco špatného a to dobré přehlížíš.

Touhy

(Základní kameny, které definují smýšlení tvé postavy.)

Každého shodit, ukázat jeho špatné vlastnosti a odkrýt jeho hloupost.
Hlídat si své soukromí a nedovolit jiným je odkrývat.

Vzpomínky

(Konkrétní vzpomínky, které vidíš tak čistě, jako by se odehrávaly právě nyní.)

...jedeš v autě, v taxíku. Už poněkolkáté jsi dneska minul tu hnusnou budovu MIT, už znáš nazpaměť každou římsu nad oknem. Už aby to bylo z krku. Navíc ten vzadu pořád žvaní. Už by toho taky mohl nechat. Otáčíš knoflíkem hlasitosti doprava, aby mu došlo, že o ty jeho kecy nikdo nestojí...

...trháš na kousky dopis, který ti právě přišel. Studium ukončeno. No ještě aby ne, když už tam dlouho nechodíš. Potichu prokleješ svého otce, kvůli kterému jsi tenhle dopis nakonec musel dostat...

Lidé

(Osoby, které ti v mlze vzpomínek nejvíce vytanuli na mysli.)

James – tvůj otec. Už dlouho dobu s ním nemluvíš, nemáte si co říci. Nemůžeš mu odpustit, že byl neustále v zaměstnání a za celé dětství se ti téměř nevěnoval. Ač to objektivně ne vždy byla pravda, tak na něj vnitřně svaluješ vinu za vše špatné v tvém životě.

Jessica – tvoje kolegyně, jedna z mála, jejíž delší přítomnost sneseš. Obýváš s ní jeden malý byt. Má dvě malé děti - staršího syna a mladší dceru. S Jessicou si na světě pravděpodobně rozumíš nejvíce a pokud máš na světě vůbec někoho nazvat přítelem, bude to právě ona.

Seržant Tommy

Paměť

(Vzpomínky na tvůj život před tím, než jsi se ocitnul tady. Nevybavuješ si nic navíc, ale víš určitě, že tohle není všechno.)

Narodil ses v malé díře kus od Bostonu, ale už si ani nepamatuješ, jak se vlastně jmenovala. Fotr nebyl pořád doma a matka byla stará hysterka. Není divu, že ses doma moc nezdržoval a radši ses flákal na ulici. Na tohle vzpomínáš rád – byl jsi v partě, která týrala slabší děti a ty ses tam poprvé cítil silný a nadřazený. To pokračovalo i ve škole – dával jsi všem najevo, že jsi silnější a že pokud se ti jen trochu znelíbí, zaplatí za to. A nebyly to jen plané řeči. Když tě nějaký spolužák naštvál, tak jsi jej bez váhání zbil. Samozřejmě, že z toho občas byly problémy, ale matka to pokaždé nějak zalepila a pak stačilo dát chvíli pokoj, aby se všichni uklidnili. Moc přátel jsi s tímto přístupem pochopitelně neměl, ale občas se ti snažil alespoň někdo zavděčit, a to ti bohatě stačilo. Však kdo by se taky chtěl přátelit s tou bandou slabochů.

Protože se to očekávalo, tak jsi dostudoval střední školu. Zpětně na to nevzpomínáš s žádným velkým potěšením. Přišlo ti to úplně zbytečné. Možná jsi to tehdy dělal kvůli matce, aby dala pokoj. Jo, to bude ono. A kvůli ní jsi pak nastoupil i na univerzitu. Ale tam už jsi nevydržel, nebavilo tě to a studium jsi ukončil. Rychle ses odstěhoval od rodičů a začal jsi pracovat.

Nějakou dobu jsi pracoval, možná že jako řidič, mechanik nebo tak něco. Víš, že to bylo s auty. Moc si z té doby nepamatuješ. Ale byla to otrava – každý den jsi musel úmorně dlouhou dobu pracovat za nevelký peníz. Byl to běžný a stereotypní život, stejný den po dni.

Kvůli nějakému vzrušení a vidině slušných peněz ses přihlásil do armády. Na tohle si pamatuješ velice dobře. Prodělal jsi výcvik a to bylo něco pro tebe. Konečně jsi mohl předvést své schopnosti a svou sílu. Měl jsi pochopitelně problémy s tvou horlivou povahou a sklony k násilí, ale velitel vždy řekl, že raději vidí pořádného amerického chlapa, než zbabělou bačkoru. Dělal jsi, co tě bavilo a v čem jsi byl dobrý. Po výcviku jsi začal sloužit v běžné jednotce a patřil jsi mezi nejlepší.

Ale to ti nestačilo, chtěl jsi víc. Chtěl jsi do války. Přihlásil ses jako dobrovolník do mise v Iráku. Zpočátku sis říkal, že to je kvůli penězům a uznání, ale až tam jsi pochopil pravý důvod. Toužil jsi konečně někoho zabít a poznat, jaké to je. V Iráku ses hlásil do každé akce, kam jsi jen mohl. Patřil jsi mezi nejaktivnější vojáky a četa pod tvým vedením byla postrachem všech teroristických skupin v okolí základny Anaconda, kde jsi sloužil. Anaconda byla základna u Balad, jedna z největších v Iráku. S odvahou a nadšením ses vrhal do přestřelek a užíval jsi si krev a smrt. Jedním z vojáků ve tvé četě byl seržant Jerry Molewski. S ním jsi se spřátelil – stali jste se přáteli tak blízkými, jak jen mohou být dva bratři ve zbrani během zuřící války.

Jednoho dne jsi doprovázel diplomatický konvoj, na který zaútočila skupina teroristů. Během krátké přestřelky jsi byl zasažen do hrudníku. Zranění našťastí nebylo smrtelné. Byl jsi dopraven do polní nemocnice a operován. Po rekonvalescenci ti dali Purpurové srdce jako vyznamenání a nabídli ti slušný důchod. Ale tebe to nezajímalo, chtěl ses teď jen pomstít. Říkali, že by jsi měl zůstat v záloze, po zotavení jsi byl nějakou dobu mimo službu a nebyl jsi nasazován na žádné mise. Až po několika měsících ses měl konečně zúčastnit mise, jejímž úkolem bylo zaútočit na bunkr kontrolovaný teroristy. Pamatuješ si, jak jsi vběhl dovnitř a zaútočil na teroristy zblízka. A pak, pak byl konec.

Chování

(Základní koncepty hraní tvé postavy. Snaž se tohoto konceptu chování co nejvíce držet, ačkoliv věříme, že vdechneš postavě část svého osobitého já.)

Jsi impulzivní, výbušný a náladový. Víš, že jsi silnější a schopnější než ostatní, a proto ostatními kvůli jejich slabosti pohrdáš. Ze stejného důvodu neuznáváš žádnou autoritu – vždyť kdo je schopnější než ty, aby Ti mohl rozkazovat? Celý život jsi nešel pro ránu daleko a necháš se snadno vyprovokovat k zuřivosti a pak klidně i fyzicky zaútočíš. Fyzické násilí si vyloženě užíváš, baví tě na tom dokazovat si svoji nadřazenost.

V jednání s lidmi jsi arogantní, často křičíš, nadáváš a skáčeš lidem do řeči. Nebojíš se lidem vyhrožovat a také se hodně snadno našteváš a to skutečně do stavu, kdy se už vůbec neovládáš. Tyto stavy ale většinou poměrně rychle přejdou.

Touhy

(Základní kameny, které definují smýšlení tvé postavy.)

Vládnout, ponižovat a ubližovat ostatním, vždyť ostatní musí poznat tvoji sílu!

Všechno vyřešit a to co nejpřímější cestou. Neexistuje překážka, kterou by jsi nezvládl.

Vzpomínky

(Konkrétní vzpomínky, které vidíš tak čistě, jako by se odehrávaly právě nyní.)

...je ti osm let, jsi ve škole. Je přestávka a ty se nudíš. Zahlédneš Tonička, slabocha Tonička, tu sračku a začneš se bavit. Neumí se bránit a o to je to zábavnější. Ostatním se to líbí, smějí se a ty víš, že tě obdivují a chtějí být jako ty...

...po schodech sestupuješ dolů do temné chodby. Už jsi prošel okolo několika rohů, ale pořád prázdně. Kruci, přece se nespletli, tenhle bunkr má být turbanů plnej! Někde za tebou je Jerry, kryje ti určitě záda jako vždycky. Za dalším rohem jsou kovové dveře a za nimi slyšíš nějaký hluk. Sundáváš z ramene granát a otevíráš dveře...

Lidé

(Osoby, které ti v mlze vzpomínek nejvíce vytanuli na mysli.)

Jerry Molewski – impulsivní seržant původem z Texasu, se kterým ses setkal v Iráku na Anacondě. Patřil do tvé čety a hned jste si padli do oka stejným způsobem humoru a podobnou povahou. Stali se z vás skvělí přátelé. Občas spolu chodíte na několik piv a historek o tom, jak jste spolu kopali uzenáčům zadky.

A.G.

[ej-dží]

Paměť

(Vzpomínky na tvůj život před tím, než jsi se ocitnul tady. Nevybavuješ si nic navíc, ale víš určitě, že tohle není všechno.)

Narodil ses v malém městečku, severovýchodně od Bostonu ve státě Massachusetts. Tvoje matka o tebe až přehnaně pečovala, jak už mají lékařky zvykem. Tvůj otec byl slaboch bez ambicí, kravaťák, který neustále jen někde otročil za mizerné peníze, aniž by vůbec měl snahu na tom něco změnit. Jinak jsi byl stále jen pod dohledem přecitlivělé matky.

Od malička jsi obdivoval válečné hrdiny Spojených států. Byl jsi rozhodnutý, že až vyrosteš, vstoupíš do armády. Měl jsi na to i povahu. Vždy jsi měl až nábožnou úctu k zákonům a pravidlům. Podle toho jsi také i studoval – nikdy se nestalo, že bys porušil nějaké školní nařízení. To samé jsi očekával od svých spolužáků – a když oni podváděli při písémkách, ty jsi na ně upozorňoval. To ti vyneslo pověst bonzáka a šplhouna. Ale ty jsi to nedělal, abys ses zavděčil. Prostě jsi měl rád, když se pravidla dodržovaly a to co možná nejstriktněji. Na to jsi ovšem také občas doplácel – všechno ses snažil dělat co možná nejpečlivěji a nejdokonaleji, až jsi většinu věcí nestíhal. Ale jinak tvé studium bylo poměrně úspěšné. Neměl jsi problémy s porušováním pravidel, což ti vyneslo přízeň učitelek a ty pak občas přimhouřily oko. Takže jsi úspěšně dostudoval dokonce i střední školu a ty ses vydal rovnou do armádního náborového střediska.

Už z prvního pohovoru vyplynulo jejich odmítnutí. Nepamatuješ si přesně důvod. Nevěděl jsi, co dál, a jedinou logickou možností bylo pokračovat ve studiu. Přihlásil ses na univerzitu. Studium na univerzitě už ale tak snadné nebylo – už nestačilo jen mít všechno formálně správně – nic ti nebyly platné odevzdané testy s možnostmi pečlivě zakřížkovanými úhlednými křížky. Studium jsi nezvládl a ze školy jsi musel odejít. Již jsi však věděl, že chyba je v nastavení systému školství, nikoliv přímo v tobě a to tě poněkud uklidnilo.

Odstěhoval ses do blízkého velkoměsta a začal jsi hledat práci. Za nějakou dobu sis zaměstnání našel a začal jsi vydělávat. Žil jsi na poměrně slušné úrovni a tvůj život měl rád, jaký měl mít. Každý den jsi přesně ve stejnou dobu vstal, odešel do zaměstnání, tam pracoval přesně podle pravidel, ve stejnou dobu skončil a šel domů. Zkrátka vše bylo v pořádku.

Ovšem pak sis do života pustil ženu. Dokud jste spolu jen chodili, tak všechno bylo víceméně v pořádku. Potíže nastaly, až jste spolu začali bydlet. Naprosto nesdílela tvůj smysl pro řád a pořádek. Tvoje pečlivě srovnané věci, které měly svoje určené místo, jsi často našel úplně někde jinde. Až jsi ji podezíral, že ti to dělá schválně. Ještě horší to bylo, když přišly děti. Ty už ti to sice schválně nedělaly, ale pořádek a řád jsi doma už nikdy neměl. Nechápeš, proč jsi to vůbec nechal dojít tak daleko.

Pak přišla válka v Iráku a ty jsi využil armádní poptávky po lidech a rozhodl ses zkusit štěstí znovu. Tentokrát ti to vyšlo a byl jsi přijat. Byl jsi ve svém živlu. Prošel jsi výcvikem jako jeden z nejlepších a nechal ses na vlastní žádost převelet přímo do Iráku, na Camp Anaconda, jednu z největších základen USA. Patřil jsi k nejlepším a čekala tě slibná kariéra v armádě. Armáda byla přesně to, co ti vyhovovalo – všechno mělo jasná pravidla a řád a ty jsi v armádě byl jak ryba ve vodě. Nadřízení s tebou byli spokojeni a byl jsi i několikrát povýšen. Tvoji slibnou kariéru utnulo zranění, které jsi utrpěl v jedné menší přestřelce. Po zotavení jsi už nebyl schopen vojenské služby, takže jsi byl vyznamenán a propuštěn.

S tím ses nikdy nesmířil. Celá tvoje vysněná kariéra v armádě byla pryč a ty jsi se musel vrátit zpět do chaosu svém rodiny. Snášel jsi to velice těžce. Přišly deprese. Poslední tvoje vzpomínka patří okamžiku, kdy ti pulzuje v hlavě prudce krev a ty myslíš na to, že s tímhle

musíš něco jednou provždy udělat.

Chování

(Základní koncepty hraní tvé postavy. Snaž se tohoto konceptu chování co nejvíce držet, ačkoliv věříme, že vdechneš postavě část svého osobitého já.)

Jsi jako pruský voják ze staré školy. Všechno podle tebe má své místo, všechno se musí řídit podle jasně daných pravidel. Tyto zásady bezmezně respektuješ a předpokládáš, že se podle toho budou řídit i ostatní. Tvému zraku a ostré a rázné kritice neunikne jediný nedostatek, který okolo sebe spatříš.. Někteří tomu říkají „pedantství“, jiní „perfekcionismus“.

Tobě je to jedno, ty to prostě jen vyžaduješ.

V komunikaci jsi upjatý, hovoříš rázně a stručně, v krátkých spisovných větách. Vždy se chováš podle etikety. Nesnášíš, když ti někdo skáče do řeči. Máš vojenskou duši, rád organizuješ (či spíš udílíš rozkazy). K šílenství a zlosti tě přivádí chaos.

Touhy

(Základní kameny, které definují smýšlení tvé postavy.)

Ve všem udělat a udržet pořádek. Za každých okolností zachovat jasný řád.
Stát se vedoucí osobností (velitelem) každého kolektivu.

Vzpomínky

(Konkrétní vzpomínky, které vidíš tak čistě, jako by se odehrávaly právě nyní.)

...slunce pálí a ty vycházíš ze stanu v Camp Anaconda. Na proběhlý rozhovor s kaplanem pohlížíš jako na nutnou rutinu. Je to příkaz přímo ze štábu, bojí se dalšího Abú Graib, ty fotky prolítly světem a nakrkly všechny turbany. Tak se teď snaží udržovat vojáky v psychické pohodě. Z těchto myšlenek tě vyruší pokřikování ostatních – ale ty ho ignoruješ, máš ještě nějaké povinnosti...

...stojíš před svým novým autem. Právě jsi ho přivezl domů, umyl a nablýskal ještě více, než bylo v autosalonu. Stojíš, kocháš se tou bezchybnou krásou nového auta a jen tušíš závistivé pohledy sousedů z ulice, kterým fakt, že jsi přivezl své nové auto, pochopitelně neunikl...

Lidé

(Osoby, které ti v mlze vzpomínek nejvíce vytanuli na mysli.)

James – tvůj otec, slaboch bez ambicí. Byl spokojený se svým úmorným zaměstnáním v kanceláři u papírů. Rozhodně nechceš být jako on, ty chceš prožít svůj život naplno podle tvých pravidel.

Andy

Paměť

(Vzpomínky na tvůj život před tím, než jsi se ocitnul tady. Nevybavuješ si nic navíc, ale víš určitě, že tohle není všechno.)

Narodil ses v roce 1970 ve Westfordu, malém městě na severu USA poblíž Bostonu, v rodině lékařky a státního úředníka. Od malička jsi nejraději byl doma, ponořený v knížkách a ve své vlastní fantazii. Nechodil jsi moc ven – ani jsi po tom moc netoužil. Vždyť oproti realitě byl svět ve tvých představách mnohem zajímavější a barevnější. Skutečný život byl docela nudný. Skoro celé své dětství jsi tak strávil doma, ve svém vlastním světě snů.

Když jsi nastoupil do školy, spousta věcí se pro tebe změnila. Začaly na tebe doléhat starosti reálného světa – učitelé po tobě pořád něco chtěli, měl jsi svoje povinnosti a svět očekával, že je splníš. Ty jsi na to nebyl připraven, a tak jsi přirozeně ve škole moc úspěšný nebyl. Nebylo to ani tím, že bys nechtěl, naopak. Vždy jsi toužil po tom, být nejúspěšnější, sbírat pochvaly od učitelů a obdivné pohledy spolužáků. Spíše ti to prostě nešlo. A tak jsi prostě vždycky byl podprůměrný student.

Ve škole už se vrstevníkům příliš vyhýbat nešlo. A ty ses společnosti už ani moc vyhýbat nechtěl. Snažil ses zapadnout mezi ostatní, což se ti zčásti podařilo, ale tvoje představy o tom, jak se staneš vedoucí osobností se nevyplnily. Kupodivu nestačilo pouze chtít, jako ve tvých snech, musel jsi pro to i něco udělat, ale to jsi nedokázal. Zůstal jsi průměrným a vrátil ses ke svým knihám a představám.

Na popud matky ses po střední škole přihlásil na Bostonskou univerzitu. V duchu už ses viděl, jak přebíráš od děkana diplom s vyznamenáním... Ale realita byla opět někde jinde. Na univerzitu jsi neměl. Studium pro tebe bylo příliš náročné a ty jsi ho nezvládl. Musel jsi ze školy odejít a začít pracovat. Neměl ses zase tak špatně, našel sis slušnou práci, která tě i docela bavila... Ale zase jsi snil o něčem lepším, jako ostatně vždycky... ale neměl jsi jak toho dosáhnout. Ale vlastně ti to ani příliš nevadilo, nebo sis spíš ani moc neuvědomoval, že nejsi takový, jako ve svých snech. Vždy jsi dal více na sny a představy než na realitu, stačilo ti, že máš za čím jít.

V zaměstnání jsi poznal svoji budoucí manželku, tu nejkrásnější ženu na světě. Poznal jsi ji ve svém zaměstnání a hned tě uchvátila. Za krátkou dobu jste už stáli před oltářem. A opět jsi měl před oltářem zavřené oči a představoval sis budoucnost jako hlava klidné a harmonické rodiny. Tentokrát se ti představy vyplnily. Manželství vám klapalo a ani to dlouho netrvalo a manželka čekala první dítě. Byl to kluk. Nějakou dobu sis svoje ideály nemusel představovat, protože se konečně staly skutečností.

Abys uživil rodinu, musel jsi změnit zaměstnání. Kvůli dobrému platu jsi vstoupil do armády. Pracoval jsi jako řidič. Pak ale přišlo tažení v Iráku a ty jsi byl odvelen do mise. Nijak zvlášť ti to nevadilo. V duchu ses už viděl, jak se z tažení vracíš jako válečný hrdina ověšený vyznamenáními. Ale ani k tomu nemělo dojít. Do bojových misí ses nikdy nedostal a řidičům nákladních vozidel se vyznamenání nedávají. Poprvé ses do opravdového boje dostal až po několika měsících strávených v Iráku. Řídil jsi jedno z nákladních vozidel konvoje, když jste se dostali do přestřelky. Poslední vzpomínka patří okamžiku, kdy ti něco narazilo do hrudi a ty jsi ztratil vědomí...

Chování

(Základní koncepty hraní tvé postavy. Snaž se tohoto konceptu chování co nejvíce držet, ačkoliv věříme, že vdechneš postavě část tvého osobitého já.)

Jsi typický snílek. Žiješ napůl v přítomnosti, napůl někde v tvém vlastním vysněném dokonalém světě. Má to za následek, že jakmile před sebou vidíš nějaký cíl, představíš si ideální variantu, jakkoliv nereálnou a té se budeš držet. Nedokážeš si připustit, že bys tohoto cíle nemohl dosáhnout. Jsi prostě naprosto přesvědčen, že tebou vysněná cesta je správná a budeš se o tom snažit přesvědčit i případné lidi okolo.

Máš silný sklon k naivitě – je poměrně snadné tě o čemkoliv přesvědčit. Stejně tak od přírody věříš lidem a přehlížíš jejich chyby. Opět je to dílo tvé fantazie – prostě si představíš, jak by se dotyčný člověk měl chovat podle tebe, a v ten moment už ten člověk pro tebe takový skutečně je a ty se podle toho k němu chováš.

Jsi nenapravitelný optimista – všechno má řešení a všeho lze dosáhnout, stačí jen chtít.

Touhy

(Základní kameny, které definují smýšlení tvé postavy.)

Dosáhnout ideální varianty každého svého cíle.

Mít svůj klid a vyhnout se všem problémům.

Vzpomínky

(Konkrétní vzpomínky, které vidíš tak čistě, jako by se odehrávaly právě nyní.)

...scházíš po schodech někam dolů, jsi sám. Odspoda se line hudba, až sem jsou dobře slyšet dunivé tóny, udávající pomalý rytmus. Otvíráš kovové dveře a vcházíš do místnosti plné tancujících lidí...

...sedíš doma u večeře, sám s mámou. Táta u stolu dnes není, ale z nějakého důvodu se tomu moc nedivíš. Matka tě napomíná – pořád samé „nesrkej“, „nemlaskej“, „nečti si u jídla“... Ty ji moc neposloucháš, jen přikyvuješ. Najednou ti tvoji knihu sebere a ty si až potom uvědomuješ, co po tobě vlastně chtěla...

Lidé

(Osoby, které ti v mlze vzpomínek nejvíce vytanuli na mysli.)

Jane – Malá holčička s blondatými vlásky, která ti říká táto. Táto? Vždyť jsi přeci měl syna, tak proč si vzpomínáš na dceru? Že by jsi měl dvě děti? Její hlas zní tak medově a opravdově.

Týna

Paměť

(Vzpomínky na tvůj život před tím, než jsi se ocitnul tady. Nevybavuješ si nic navíc, ale víš určitě, že tohle není všechno.)

Narodila ses v roce 1970. Na svoje rodné město si moc nevzpomínáš, ale bylo to na severovýchodě USA, tím jsi si jistá. Na svoje rodiče a dětství si ale pamatuješ docela dobře. Otec byl soukromý lékař, ordinaci měl doma, ale neměl moc pacientů, takže rodinu víceméně živila matka. Proto chodila pozdě domů a o tebe se tak staral hlavně otec. Celá rodina neměla velké příjmy a o nějakém luxusu nebo dražších věcech jste si mohli nechat jen zdát. To samozřejmě ovlivnilo tvoji pozici v kolektivu. Nejvíc se to projevilo, když jsi nastoupila do školy. Bylo to všude kolem tebe – zatímco ty jsi jezdila do školy autobusem, tvoje spolužáky vozili rodiče do školy drahými nablýskanými auty. Zatímco ty jsi se musela spokojit s běžným oblečením a nosit ho tak dlouho, jak ti vydrželo, spolužačky se předháněly, která z nich bude mít oblečení nejdražších značek. Pochopitelně jsi v tomto kolektivu nepatřila k nejoblíbenějším a ostatní se na tebe dívali skrz prsty, protože jsi oproti nim byla chudá.

A tobě to vadilo. Záviděla jsi ostatním jejich drahé věci, nenáviděla jsi, když někdo vyprávěl jaké všechny drahé dárky dostal k Vánocům, zatímco ty ses potichu styděla, že jsi nedostala téměř nic. Celou základní školu se s tebou táhlo jediné slovo, které se ti zavrtalo hluboko do duše: socka.

Na střední škole se tvoje postavení trochu zlepšilo. Ostatní už ti nedávali svoje bohatství tolik najevo, ale stále jsi platila za méněcennou. Ale aspoň ti konečně dali pokoj. Alespoň na nějakou dobu. Pak se to ale vrátilo a bylo to mnohem horší. Kluci začaly nadbíhat tvým spolužačkám, ale ty jsi vždy zůstala na ocet. Sama jsi byla nesmělá, neměla jsi odvalu udělat první krok, a tak ti nezbývalo, než chodit okolo líbajících se párů a tiše závidět.

Takto jsi prožila celé studium. Nevzpomínáš na tu dobu ráda. Vždycky se našlo něco, co všichni ostatní měli, ty jsi po tom toužila a nemohla jsi to získat... Konec střední školy byl pro tebe úleva. Rozhodla ses jít na univerzitu v Bostonu. Rozhodla ses začít kariéru, která ti přinese peníze a uznání. Už žádné nadávky, už žádná socka. Ale k tomu bylo potřeba vystudovat. Nebylo ti to ale přáno, protože univerzita byla příliš náročná a ty jsi musela po roce studia odejít. Opět ti nezbylo než těm úspěšným, kteří na škole mohli zůstat, jen závidět.

Začala jsi pracovat jako řidička taxíku. Byla to mizerná práce za málo peněz, ale z něčeho jsi žít musela. Časem se tvůj příjem trochu zvýšil, ale i tak to vystačilo sotva na mizerné živobytí v malém omláceném plesnivém bytě, o který ses musela dělit se svojí kamarádkou, která ještě navíc měla děti. A ty jsi tak toužila, mít vlastní velký dům a spoustu peněz...

Vzala jsi tedy první příležitost, jak vydělat více peněz – vstoupila jsi do armády. To se ti ovšem svým způsobem vymstilo, protože zrovna probíhala operace v Iráku a z klidné práce v kanceláři za hodně peněz se naráz stala nebezpečná mise na druhé straně světa. A ty jsi tam rozhodně nechtěla riskovat svůj krk. Snažila ses odtam co nejrychleji dostat. Příležitost se ti naskytla, když jsi byla v přestřelce lehce raněna. Nebylo to nic vážného, ale ty jsi okamžitě využila příležitosti a zažádala jsi o přeložení domů, na což jsi po zranění měla nárok.

Po návratu jsi dál pracovala. Vojenská mise ti sice nějaké peníze vynesla, ale přesto to ke tvým představám mělo velice daleko. Chtěla jsi mnohem, mnohem víc – všichni okolo tebe měli a ty už ses na to dál nechtěla dívat.

Ale něco se ve tvém životě změnilo. Zřejmě pod vlivem traumatických zážitků z války jsi začala propadat depresím a zoufalství.

Jednoho večera jsi se rozhodla zajít se pobavit do klubu... Ale potom se něco pokazilo a ty jsi procitla až teď....

Chování

(Základní koncepty hraní tvé postavy. Snaž se tohoto konceptu chování co nejvíce držet, ačkoliv věříme, že vdechneš postavě část tvého osobitého já.)

To, co tě vede životem, je závist. Nedokážeš ostatním odpustit jejich výhody a vlastnictví. Vše co mají, chceš automaticky také, ať už to potřebuješ, nebo ne. S tím je spojená velká sobeckost. Svoje potřeby považuješ za nejdůležitější na světě, neohlížíš se na druhé.

V komunikaci jsi úplně stejně sobecká – budeš ostatním skákat do řeči, a když o něco půjde, nebudeš ustupovat. Není to ale rozhodně nějak agresivní – prostě ti jen chybí jakákoliv schopnost empatie. Jednoduše nevidíš potřeby a zájmy lidí okolo sebe, ale o to silněji cítíš a prosazuješ ty svoje.

V okamžiku, kdy něčeho budeš chtít dosáhnout, půjdeš za tím tvrdě a nekompromisně. Z každé situace se budeš snažit vytěžit co nejvíc pro sebe. Rozhodně neuděláš nic jen tak, bez odpovídající odměny nebo protislužby.

Touhy

(Základní kameny, které definují smýšlení tvé postavy.)

Mít všechno to, co mají ostatní.

Stát se konečně jednou tím, komu budou ostatní závidět – mít něco, co ostatní nemají.

Konkrétní vzpomínky

(Konkrétní vzpomínky, které vidíš tak čistě, jako by se odehrávaly právě nyní.)

...Jsi doma, a ty její děti pořád řvou. Před chvílí ses vrátila z práce a teď bys ráda měla trochu klidu. Jdeš za ní, abys jí to řekla, ale ona jen odvětí: „Tak si je běž uklidnit sama“. Občas tě teda pěkně štve...

...už poněkolkáté dnes projíždíš kolem MIT. Ještě chvíli, a budeš mít po šichtě. Možná stihneš ještě jednoho zákazníka... A ten vzadu by taky už mohl přestat žvanit, mohli by si taky všichni uvědomit, že tě jejich starosti nezajímají...

Lidé

(Osoby, které ti v mlze vzpomínek nejvíce vytanuli na mysli.)

Peter Gloom – malý syn tvé kamarádky, se kterou obýváš jeden byt. Je to živý kluk starý asi sedm let